

Door Guuz Hoogaerts

NA DE ZUCHTMEISJES DE HIJGJONGENS

OVERDAG IS HIJ EEN KEURIGE REDACTEUR BIJ EEN TIJDSCHRIFT, MAAR ZODRA DE AVOND VALT VERANDERT GUUZ HOOGAERTS IS GUUZBOURG; ONVERMOEIBAAR PROMOTOR VAN ALLES WAT IN HET FRANS KREUNT EN STEUNT. ER IS WEER EEN NIEUWE COMPILATIE-CD UIT: *GENTILS GARÇONS*.

Gentils Garçons is de testosteronvariant van *Filles Fragiles*, twee cd's met Franse zangeressen die ervoor zorgden dat nu iedereen weet wat 'zuchtmeisjes' zijn, en dat er wat meer recente Franse muziek op de radio te horen is. Wat dat laatste betreft valt er nog een wereld te winnen. Op Hollandse radiozenders word je beter bijgepraat over obscure Amerikaanse country dan over wat er op vier uur treinen van Amsterdam gebeurt. Maison Descartes, de chique instelling die wereldwijd Franse cultuur promoot, heeft in Nederland een verkiezing voor het beste Franse lied opgezet. Op de website Franszelfsprekend.nl blijkt dat die verkiezing is gekaapt door fans van Patrick Bruel en Yves Duteil. Op zich prima artiesten, maar je zou er zomaar de indruk van kunnen krijgen dat er na 1985 nooit meer fatsoenlijke

Franse popmuziek is gemaakt. Ik krijg daar altijd een Asterix-gevoel van: 'een kleine nederzetting bleef moedig weerstand bieden'. Want ja, er wordt nog altijd heel mooie popmuziek gemaakt in de zeshoek. Met elektronische invloeden, met country-injecties, met Britpop-neigingen, maar altijd met dat melancholische natgerengede kinderkoppen-gevoel dat zo kenmerkend is voor Franse pop. En met geweldige, verhalende teksten.

Wende Sniijders schrijft in het boekje van Gentils Garçons ter introductie: 'Dat er een liefdeslied klinkt, vaag, ergens vandaan. Dat het in het Frans gezongen wordt. Dat het een jongen is, een man, er klinkt een Franse mannenstem, duidelijk. Dat je doorkrijgt dat het lied voor jou gezongen wordt. Dat het wel eens tijd werd dat er zo voor jou gezongen werd.'

Precies dat gevoel, dat is wat

HUGMAN. SERGE GAINSBORG MET JANE 'JE T'AIME... MOI NON PLUS' BIRKIN.

CORBIS

Gentils Garçons beoogt. Je hoeft het niet te kunnen verstaan om er toch voor te vallen – ik noem het zelf de André Hazes-doctrine die over zijn favoriete fado-zangeres Amalia Rodrigues altijd zei: 'Ik versta er niks van, maar het komt keihard binnen.' Enkel verstokte blackmetal-fanaten zullen niet vallen voor

**JE HOEFT
HET NIET TE
VERSTAAN OM
ER TOCH VOOR
TE VALLEN**

het wonderschone duet *La Chanson de Satie* van Arthur Higelien en Leslie Feist dat op Gentils Garçons staat. Gebaseerd op een pianostuk van Erik Satie, maken hij met zijn kraak- en zij met haar honingstem een

prachtig vlechtwerk. Bij Sammy Decoster grijp je naar cowboyhoed en paard, om uiteindelijk naar de zonsondergang in de Jardins de Luxembourg te kijken. Want hoe stoffig Sammy ook klinkt, hij blijft een ongeschoren verleider.

Zingen zuchtmeisjes met veel valse lucht en spannende beloftes in hun stem, de mannen (Hijgheren? Fluistergasten?) doen het minstens zo omfloerst. Teder met een raspje. Het gaat over fietsers die niet willen winnen, over maffialeden die hun maten erbij lappen, over te veel verloren liefdes, over meisjes met een koffiekleur en dat het fijn is om alleen te zijn. Dat laatste zingt Serge Gainsbourg, ook ruim vijftien jaar na zijn dood nog altijd de toetssteen van Franse popmuziek. En daar hoeft veel minder expliciet bij gehijgd te worden dan je zou denken. Een beetje zuchten is nu al genoeg. ■

Reageren? reactie@revu.nl